

Kijk niet terug

Nora Roberts bij Boekerij:

- Het eiland van de drie zusters-trilogie*
1 *Dansen op lucht*
2 *Hemel en aarde*
3 *Spelen met vuur*
- Ierse trilogie*
1 *Meer dan liefde*
2 *Gesloten hart*
3 *Vergeet haar niet*
- Teken van Zeven-trilogie*
1 *Verbonden door het lot*
2 *Op zoek naar de bron*
3 *De kracht van het hart*
- Sterren-trilogie*
1 *Een ster van vuur*
2 *De baai der zuchten*
3 *Het glazen eiland*
- Cirkel-trilogie*
1 *De cirkel van zes*
2 *Dans van de goden*
3 *De stille vallei*
- Dromen (Templeton-trilogie)*
1 *Verover je droom*
2 *Koester je droom*
3 *Vind je droom*
- Drie dochters (Concannon-trilogie)*
1 *Geboren in vuur*
2 *Geboren in ijs*
3 *Geboren in schande*
- De bron-trilogie*
1 *Het begin*
2 *Vanuit het duister*
3 *De komst van de kracht*
- Bruiden-kwartet*
1 *Dromen in beeld*
2 *Armen vol rozen*
3 *Proeven van liefde*
4 *Geluk als besluit*
- De Boonsboro Inn-trilogie*
1 *Voor nu en altijd*
2 *De eerste en laatste*
3 *Alles voor elkaar*
- Drakenhart-trilogie*
1 *Ontwaken*
- De villa*
Droomwereld
Het eind van de rivier
Nachtmuziek
De schuilplaats
Thuishaven
Begraaf het verleden
Geboorterecht
Het noorderlicht
De gloed van vuur
Een nieuw begin
Het heetst van de dag
Eerbetoon
Vastberaden
De zoektocht
Vuurdoop
De ooggetuige
Het strandhuis
De schilder
Geliefde illusie
Terug naar huis
De obsessie
Publiek geheim
Bij zonsondergang
Weet je nog?
Kijk niet terug
- Onderstromen*
Op de vlucht
- Nora Roberts als J.D. Robb bij Boekerij:
- Thrillers:*
Vermoord naakt
Vermoorde reputaties
Vermoorde schoonheid
Vermoord in extase
Plechtig vermoord
Vermoord uit wraak
Vermoorde liefde
Vermoorde harten
Explosief vermoord
Vermoorde getuige
Rechtvaardig vermoord
Verraad
Verleiding
Hereniging
Waanzin
Vergeten verleden
Berucht
Perfectie
Visioen
Overlever
- E-booknovelles:*
Bij nacht vermoord
Vermoorde vaders
Vermoord fantoom
Bloedig vermoord
Ritueel vermoord
Vermoord en vermist

www.noraroberts.com

www.boekerij.nl

Nora Roberts

Kijk niet terug

Een vreselijke tragedie laat een stadje gebroken achter.
Maar is het kwaad geweken?

Eerste druk 2018

Derde druk 2021

ISBN 978-90-225-9179-6

ISBN 978-94-023-1041-2 (e-book)

NUR 330

Oorspronkelijke titel: *Shelter in Place*

Oorspronkelijke uitgever: St. Martin's Press, New York

Vertaling: Iris Bol en Marcel Rouwé

Omslagontwerp: bij Barbara, Amsterdam

Omslagbeeld: Shutterstock

Zetwerk: Mat-Zet bv, Huizen

© 2018 Nora Roberts

© 2018 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekeryj bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

*Ter nagedachtenis aan mijn oma
met het felrode haar*

DEEL 1

Verloren onschuld

Het verwerven van schuld kan nooit compensatie bieden voor het verlies van dat sterke innerlijke, vertroostende gemoed dat de trouwe metgezel is van onschuld en recht-schapenheid; en evenmin kan het in enigerlei mate evenwicht bieden aan de afschuw en angst die schuld introduceert in ons hart, in hun eigen kamer.

— HENRY FIELDING

1

Op vrijdag 22 juli 2005 bestelde Simone Knox een grote Fanta – orange – voor bij haar popcorn en Swedish Fish winegums. Die combinatie, haar vaste keuze als ze naar de bioscoop ging, veranderde niet alleen haar leven, maar redde dat naar alle waarschijnlijkheid ook. Toch zou ze nooit meer Fanta drinken.

Maar op dat moment wilde ze alleen in de bioscoopzaal gaan zitten met haar twee hartsvriendinnen en opgaan in de duisternis.

Omdat haar leven op dat moment zwaar klote was, en het dat voor de rest van die zomer en misschien zelfs voor altijd zou blijven.

De jongen van wie ze hield, de jongen met wie ze zeven maanden, twee weken en vier dagen lang verkering had gehad, de jongen met wie ze had gedacht alles samen te doen tijdens haar laatste schooljaar – hand in hand, ongeremd – had het uitgemaakt.

Per sms.

*Klaar met tijd verspillen, wil bij iemand zijn die het echt wil doen
en dat ben jij niet daarom is het uit doe!*

In de overtuiging dat hij dat niet echt kon menen had ze geprobeerd hem te bellen, maar hij had niet opgenomen. Ze had hem drie sms'jes gestuurd, waarin ze zichzelf had vernederd.

Daarna was ze naar zijn MySpace-pagina gegaan. Vernedering was nog zacht uitgedrukt voor wat ze toen had gevoeld.

Oude KAPOTTE exemplaar vervuild voor knappe nieuwe.

Simone uit! Tiffany in!

*Heb LOSER aan de kant gezet en zal deze zomer tot eindexamen
2006 het lekkerste stuk aan mijn arm hebben.*

Zijn bericht – met foto's – had al reacties uitgelokt. En hoewel ze slim genoeg was om te snappen dat hij zijn vrienden opdracht had gegeven om gemene, hatelijke dingen over haar te zeggen, maakte dat de pijn, en de vernedering, er niet minder op.

Dagenlang had ze getreurd. Ze had haar toevlucht gezocht bij de troost en de gerechtvaardigde verbolgenheid van haar twee beste vriendinnen. Ze was uit haar slof geschoten bij de schimpscheuten van haar jongere zusje, had zichzelf naar haar vakantiebaantje gesleept en naar de wekelijkse tennisles op de club, die ze van haar moeder moest volgen.

Een sms'je van haar oma maakte haar zachtjes aan het snetteren. Of CiCi nou aan het mediteren was bij de Dalai Lama in Tibet, uit haar dak ging bij de Rolling Stones in Londen of schilderde in haar studio op Tranquility Island, ze slaagde er altijd in om alles over iedereen te weten.

Nu doet het pijn, en die pijn is echt, schattebout van me. Maar wacht een paar weken en dan beseft je dat hij gewoon de zoveelste klootzak is. Hou je haaks en namasté.

Simone vond niet dat Trent een klootzak was (al waren Tish en Mi dat allebei hartgrondig met CiCi eens). Zelfs al had hij haar gedumpt, en dat op een bijzonder gemene manier, alleen omdat ze hét niet met hem wilde doen. Daar was ze gewoon nog niet aan toe. Trouwens, Tish had het gedaan met haar ex-vriendje, na afloop van het schoolbal van de vijfde klas – en daarna nog twee keer – en toen had hij haar alsnog aan de kant gezet.

Het ergste was dat ze nog steeds van Trent hield en haar wanhopige, zestienjarige hart wist zeker dat ze nooit meer van een ander zou houden. Weliswaar had ze de pagina's uit haar dagboek waarop ze haar toekomstige namen had geschreven – mevrouw Trent Woolworth, Simone Woolworth-Knox, S.K. Woolworth – in kleine stukjes gescheurd en die daarna samen met alle foto's die ze van hem had verbrand in de terrashaard. Samen met haar vriendinnen had ze daar een echte girlpower-ceremonie van gemaakt, maar toch hield ze nog van hem.

Maar zoals Mi had gezegd ging het leven door, en aangezien ze to-

taal geen zin had om met haar moeder en zusje door het winkelcentrum te sjokken, had ze besloten om naar de bioscoop te gaan. En Mi bofte, want het was haar beurt om de film te kiezen, dus zat Simone vast aan een of ander sciencefictiongeval dat *The Island* heette, en dat Mi dolgraag wilde zien.

Tish had geen bezwaar tegen die film. Als actrice in spe beschouwde ze het ervaren van films en toneelstukken als een plicht en een oefening voor haar toekomstige beroep. Bovendien stond Ewan McGregor in haar top vijf van acteur-vriendjes.

‘Laten we alvast naar de zaal gaan. Ik wil een goede plek.’ Mi, klein, lenig, met donkere, dramatische ogen en haar dikke haar in een bobkapsel, pakte haar popcorn – zonder margarine –, haar drankje en de pinda-M&M’s waar ze gek op was.

Afgelopen mei was ze zeventien geworden, en ze had slechts af en toe een afspraakje, aangezien ze op dat moment meer interesse had voor bètavakken dan voor jongens. De enige reden dat ze geen stukje genoemd kon worden was dat ze een uitstekende turnster en een gewaardeerd lid van het cheerleaderteam was.

Helaas werd dat team geleid door een zekere Tiffany Bryce, inpikster van andermans vriendje en slet.

‘Ik moet naar de wc.’ Tish – popcorn met twee porties margarine, cola en chocoladepepermuntjes – stak haar vriendinnen haar snacks toe. ‘Ik vind jullie in de zaal wel.’

‘Ga niet staan prutsen aan je gezicht en je haar,’ zei Mi waarschuwend tegen haar. ‘Dat ziet toch niemand meer als de film begint.’

Bovendien was Tish toch al volmaakt, dacht Simone. Ze deed haar best om ook Tish’ popcorn te dragen terwijl ze met Mi naar een van de drie filmzalen in de bioscoop van het overdekte winkelcentrum de DownEast Mall liep.

Tish had lang, steil, zijdeachtig kastanjebruin haar – met door de kapper aangebrachte highlights, omdat háár moeder niet vastgeroest zat in de jaren vijftig. Haar gezicht – Simone deed niets liever dan gezichten bestuderen – had een klassieke, ovale vorm dat een flirterige charme kreeg door kuiltjes, en die waren vaak te zien aangezien Tish altijd wel een reden vond om te glimlachen. Simone vermoedde dat ze zelf ook vaak zou glimlachen als ze een lang, welgevormd lichaam zou hebben, plus felblauwe ogen en kuiltjes in haar wangen.

En als klap op de vuurpijl stonden de ouders van Tish helemaal achter haar plannen om actrice te worden. Simone vond dat haar vriendin een enorme bofkont was. Een knap uiterlijk, een leuk karakter, intelligentie, en ook nog eens ouders die er iets van begrepen.

Maar toch hield ze van Tish.

Met zijn drieën hadden ze het plan gesmeed – dat voorlopig nog geheim moest blijven omdat Simones ouders nergens van wisten – om de zomer na hun eindexamen door te brengen in New York.

Misschien zouden ze er zelfs gaan wonen, dat moest wel opwindender zijn dan Rockpoint in Maine.

Maar ja, volgens Simone was zelfs een zandduin in de Sahara opwindender dan Rockpoint, Maine.

En New York? Felle lichten, horden mensen.

Vrijheid!

Mi kon aan Columbia gaan studeren om arts te worden. Tish kon een opleiding volgen om actrice te worden en audities aflopen. En zij kon... iets gaan studeren.

Iets wat geen rechten was, wat haar stomme ouders wilden. Dat was op zich geen verrassing, maar was wel erg afgezaagd omdat haar vader een bekende advocaat was.

Ward Knox zou teleurgesteld zijn, maar dat moest dan maar.

Misschien zou ze naar de kunstacademie gaan en een beroemd kunstenaar worden, net als CiCi. Daar zouden haar ouders van flippen. En net als CiCi zou ze de ene minnaar na de andere nemen en weer aan de kant zetten. (Als ze eraan toe was om het te doen.)

Daar zou Trent Woolworth van op zijn neus kijken.

‘Kom terug,’ zei Mi gebiedend, en ze gaf Simone een por met haar elleboog.

‘Wat nou? Ik ben hier toch?’

‘Nee, je zit in de Simone Piekerzone. Kom eruit, stap de gewone wereld in.’

Nou, misschien vond ze het wel fijn in de spz, maar... ‘Dan moet ik de deur openen met mijn mentale kracht, want ik heb mijn handen vol. Goed, geregeld. Ik ben weer terug.’

‘Het brein van Simone Knox is een wonderbaarlijk iets.’

‘Ik mag hem alleen voor goede dingen gebruiken, en niet om Tiffany te laten smelten tot een plasje slettendrab.’

‘Dat is ook nergens voor nodig. Haar brein is al een plasje sletten-drab.’

Vriendinnen wisten altijd precies het juiste te zeggen, dacht Simone. Ze zou zich weer bij Mi en Tish in de gewone wereld voegen – zodra Tish klaar was met het optutten van haar toch al volmaakte gezicht op het toilet – en de spz laten voor wat die was.

Omdat het een première op vrijdagavond was, zat de zaal al halfvol toen ze naar binnen gingen. Mi koos drie stoelen exact in het midden, en nam zelf de derde van het gangpad, zodat Simone – nog altijd met een gebroken hart – tussen Tish en haar in kon gaan zitten. Vanwege haar lange benen verdiende Tish de stoel naast het gangpad.

Mi schoof heen en weer op haar stoel. Ze had al uitgerekend dat ze zes minuten hadden tot de lampen zouden uitgaan.

‘Je moet morgen naar Allies feestje gaan.’

De spz lonkte. ‘Ik ben nog niet toe aan een feest en je weet dat Trent ook zal komen, met die sletterige geestdrab Tiffany.’

‘Ja, daarom juist, Siem. Als jij niet gaat, zal iedereen denken dat je verstopt, dat je nog niet over hem heen bent.’

‘Dat doe ik ook, en dat ben ik ook niet.’

‘Daar gaat het niet om,’ zei Mi indringend. ‘Je moet hem die voldoening niet gunnen. Je gaat met ons mee. Tish gaat weliswaar met Scott, maar hij is cool, en je moet iets schitterends aantrekken. Laat Tish je haar doen en je opmaken, want dat kan ze goed. En dan moet jij zo doen van: Wat, wie, hij? Laat zien dat je over hem heen bent. Schreeuw het van de daken.’

Simone voelde de spz trekken. ‘Ik geloof niet dat ik dat kan. Tish is de actrice, niet ik.’

‘Toen we afgelopen lente *Grease* als schoolmusical hebben opgevoerd, heb jij Rizzo gespeeld. Tish was fantastisch als Sandy, maar jij was net zo fantastisch als Rizzo.’

‘Omdat ik danslessen heb gehad en een beetje kan zingen.’

‘Je zingt hartstikke goed, en je speelde het ook hartstikke goed. Op Allies feest moet je weer Rizzo zijn, je weet wel, helemaal vol zelfvertrouwen en sexy en zo van: loop naar de hel.’

‘Ik weet het niet, Mi.’ Maar ze kon zich er wel iets bij voorstellen. Net zoals ze zich kon voorstellen dat Trent haar weer terug zou willen

hebben als hij haar helemaal zelfverzekerd en sexy zou zien.

Op dat moment haastte Tish zich naar hen toe, plofte op haar stoel en pakte Simones hand. 'Niet flippen.'

'Waarom zou ik... O nee. Alsjeblieft niet.'

'De slet doet net nieuwe lipgloss op en de engerd staat als een braaf schoothondje voor de damestoiletten te wachten.'

'Shit.' Mi sloeg haar hand om Simones arm. 'Misschien gaan ze naar een andere film.'

'Nee, ze komen hier, want zo is mijn leven. Kut, van A tot Z.'

Mi verstrakte haar grip. 'Waag het niet om ook maar aan vertrekken te denken. Dan ziet hij je, en lijkt je net een loser. Dat ben je niet. Dit is je generale repetitie voor Allies feest.'

'Gaat ze daarnaartoe?' Tish' kuiltjes werden zichtbaar. 'Heb je haar kunnen overhalen?'

'Daar ben ik mee bezig. Blijf gewoon zitten.' Mi draaide zich een stukje om. 'Je hebt gelijk, ze komen net binnen. Blijf zitten,' fluisterde ze toen ze Simones arm onder haar hand voelde trillen. 'Jij ziet ze niet eens staan. Wij zijn bij je.'

'We zijn bij je, voor nu en altijd,' echode Tish, en ze kneep even in Simones hand. 'We vormen een... een muur van minachting. Goed begrepen?'

Het stel liep langs hen heen, de blondine met de lange krullen en de strakke cropped jeans naast het goudhaantje – lang, ongelooflijk knap en de quarterback van de Wildcats, die dat jaar het kampioenschap hadden gewonnen.

Trent wierp Simone de trage glimlach toe die eerder haar hart had laten smelten en liet zijn hand toen opzettelijk langs Tiffany's rug omhooggaan tot hij op haar billen rustte.

Tiffany draaide haar hoofd om toen Trent iets in haar oor fluisterde en keek over haar schouder. Haar volmaakte, glanzende lippen plooiden zich tot een zelfgenoegzaam glimlachje.

Hoewel Simone diepbedroefd was, en haar leven aanvoelde als een Trent-loze woestenij, leek ze te veel op haar oma om een dergelijke belediging te tolereren.

Dus glimlachte ze even zelfgenoegzaam terug en stak haar middelvinger op.

Mi liet een snuivend giecheltje horen. 'Goed gedaan, Rizzo.'

Ofschoon Simones gebroken hart pijnlijk bonsde, dwong ze zich om gewoon te kijken naar Trent en Tiffany, die drie rijen verderop gingen zitten en meteen klef begonnen te doen.

‘Alle mannen willen seks,’ merkte Tish wijs op. ‘Ja, waarom zouden ze dat niet willen? Maar als dat alles is wat ze willen, zijn ze het niet waard.’

‘Wij zijn beter dan zij.’ Mi overhandigde Tish haar chocoladepermuntjes en frisdrank. ‘Want dat is alles wat zij heeft.’

‘Jullie hebben gelijk.’ Haar ogen prikten weliswaar een beetje, maar tegelijk voelde ze iets branden in haar hart, en dat was een helende pijn. Ze overhandigde Tish haar popcorn. ‘Ik ga naar Allies feest.’

Tish liet een schaterlach horen. Expres hard en spottend. Zo hard dat Tiffany een schrikbeweging maakte. En ze grijnsde naar Simone. ‘Wij zullen het middelpunt zijn op dat feest.’

Simone klemde haar bak popcorn tussen haar knieën zodat ze haar vriendinnen een hand kon geven. ‘Jullie zijn kanjers.’

Toen de voorfilmpjes waren afgelopen keek ze niet langer naar de silhouetten drie rijen voor haar. Bijna niet meer. Ze had verwacht dat ze de hele film zou zitten piekeren – had zich zelfs voorgenomen om dat te doen – maar raakte onwillekeurig geboeid door het verhaal. Ewan McGregor was echt een lekker ding en het was leuk om te zien hoe sterk en dapper Scarlett Johansson overkwam.

Nadat de film een kwartier bezig was, besepte ze dat ze tegelijk met Tish naar het toilet had moeten gaan, al zou dat op een ramp zijn uitgedraaid vanwege Tiffany’s aanwezigheid daar. Of ze had minder Fanta moeten drinken.

Na twintig minuten gaf ze het op. ‘Ik moet plassen,’ fluisterde ze.

‘Toe nou!’ fluisterde Mi terug.

‘Ik zal opschieten.’

‘Moet ik meegaan?’

Ze schudde nee tegen Tish en gaf haar vriendin de popcorn en Fanta die ze nog over had om vast te houden.

Ze schuifelde langs Tiffany en liep met grote passen het gangpad door. Nadat ze naar rechts was gelopen, haastte ze zich naar het damestoilet en duwde de deur open.

Daar was niemand, dus ze hoefde niet te wachten. Opgelucht ging ze een hokje in en in gedachten verzonken leegde ze haar blaas. Ze had

de situatie het hoofd geboden. Misschien had CiCi gelijk gehad. Misschien stond ze op het punt om zich te realiseren dat Trent een klootzak was.

Maar hij was zo ontzettend schattig, en hij had die lieve glimlach en...

‘Doet er niet toe,’ mompelde ze. ‘Ook klootzakken kunnen schattig zijn.’

Toch bleef ze erover nadenken terwijl ze haar handen waste en zichzelf in de spiegel boven de wasbak bestudeerde.

Het ontbrak haar aan Tiffany’s lange blonde krullen, staalblauwe ogen of schitterende lichaam. Voor zover zij kon beoordelen was ze niet meer dan doorsnee.

Doorsnee bruine haren waar ze van haar moeder geen highlights in mocht doen. Wacht maar tot ze achttien was en zelf kon bepalen wat ze met haar éígen haar zou doen! Had ze het vanavond maar niet in een paardenstaart gedaan, want plotseling voelde ze zich heel erg kinderlijk. Misschien zou ze het kort laten knippen. In stekeltjes dragen. Misschien.

Haar mond was te breed, zelfs al zei Tish dat die sexy was, zoals die van Julia Roberts.

Bruine ogen, maar niet diep en dramatisch zoals die van Mi. Doorsnee bruin, net als haar stomme haar. Al beweerde Tish, omdat zij nou eenmaal was wie ze was, dat Simones ogen amberkleurig waren.

Maar dat was gewoon een duur woord voor bruin.

Dat deed er ook niet toe. Misschien was ze wel doorsnee, maar ze was tenminste niet nep. Zoals Tiffany, wier geblondeerde haren eigenlijk ook gewoon bruin waren.

‘Ik ben niet nep,’ zei ze tegen de spiegel. ‘En Trent Woolworth is een klootzak. Tiffany Bryce is een sletterig kreng. Ze kunnen allebei doodvallen.’ Met een besliste knik hief ze haar kin op en liep het toilet uit.

Ze dacht dat de harde knallen – vuurwerk? – en het gegil bij de film hoorden. Inwendig vloekend omdat ze had getreuzeld en een belangrijke scène had gemist, versnelde ze haar pas.

Toen ze bij de deur van de bioscoopzaal kwam, vloog die open. Een man met een verwilderde blik in zijn ogen deed een wankel pas naar voren, en viel toen voorover.

Bloed. Was dat bloed? Zijn vingers klauwden in het groene tapijt – het tapijt waarop de rode vlek steeds groter werd – en bleef toen stil liggen.

Flitsen, ze zag flitsen door de deur, die een centimeter of vijf openstond door de benen van de man. Talloze knallen, gegil. En mensen, schaduwen en silhouetten, vallend, rennend, vallend.

Een gestalte, zwart in de duisternis, liep methodisch door de rijen.

Verstijfd keek ze toe toen die gestalte zich omdraaide en de vrouw die door het gangpad rende in de rug schoot.

Ze kreeg geen adem meer. Als ze wel had kunnen inademen zou de lucht als een gil aan haar keel zijn ontsnapt.

Een deel van haar hersens weigerde te geloven wat ze zag. Dat kon niet echt zijn. Het moest hetzelfde zijn als in de film. Ze voerden gewoon een toneelstukje op. Maar toen nam haar instinct het over en rende ze terug naar het toilet en hurkte neer achter de deur.

Haar handen weigerden dienst, frutselden onhandig aan haar handtas, prutsten met haar telefoon.

Haar vader had erop gestaan dat ze het alarmnummer onder de eerste geheugentoets van haar telefoon zette.

Haar blikveld vertroebelde en opeens kon ze weer ademhalen, met hortende teugen.

‘Negen-één-één. Wat is uw noodgeval?’

‘Hij vermoordt ze. Hij vermoordt ze. Help! Mijn vriendinnen. O god, o god. Hij schiet mensen neer.’

Reed Quartermaine had een hartgrondige hekel aan werken in het weekend. Eigenlijk vond hij werken in het overdekte winkelcentrum ook niks, maar hij wilde in de herfst wel zijn studie voortzetten. En de universiteit vroeg nou eenmaal iets wat ze collegegeld noemden. Als je daar boeken, huisvesting en eten bij optelde, moest je in het weekend wel in het winkelcentrum werken.

Zijn ouders betaalden het grootste deel van de rekening, maar konden niet alle kosten dragen. Zeker niet nu zijn zus over een jaar ook ging studeren en zijn broer al in zijn vierde jaar zat aan American University in Washington D.C.

Aangezien hij de rest van zijn leven absoluut niet voor ober wilde

spelen, moest hij studeren. En misschien zou hij erin slagen om te bedenken wat hij later in vredesnaam wilde gaan doen voordat hij een toga en een afstudeerhoed zou dragen.

Vandaar dat hij in de zomer voor ober speelde en zijn best deed om het van de zonnige kant te bekijken. Omdat het restaurant in het winkelcentrum zat, draaide het goed, en waren de fooien niet kinderachtig. Vijf avonden per week bedienen in Manga, met op zaterdag een dubbele dienst, was weliswaar een ramp voor zijn sociale leven, maar in elk geval kreeg hij goed te eten.

Kommen pasta, rijk belegde pizza's en grote porties van Manga's bemaamde tiramisu hadden er bepaald niet voor gezorgd dat zijn lange, magere lijf dikker was geworden, al deed hij zijn best.

Zijn vader had ooit de hoop gekoesterd dat zijn middelste kind in zijn American football-sporen zou treden, net zoals zijn oudste zoon met veel succes had gedaan. Reeds totale gebrek aan vaardigheid op het speelveld, in combinatie met zijn magere gestalte, had die hoop echter de grond in geboord. Maar omdat hij op zijn zestiende al heel lange benen had gehad, en bereid was geweest om de godganse dag te rennen, was hij uitgegroeid tot een kleine ster in het atletiektteam, dus dat had de boel weer wat in balans gebracht.

En toen had zijn zus de aandacht van hem afgeleid door haar grote talent op het voetbalveld.

Hij bracht een gezelschap van vier personen hun voorgerecht – *insalata mista* voor de moeder, gnocchi voor de vader, gefrituurde mozzarella voor de jongen en gefrituurde ravioli voor de dochter. Hij flirtte onschuldig met het meisje, dat hem lange, verlegen glimlachen toewierp. Hij hield het bij onschuldig omdat hij haar leeftijd rond de veertien schatte, veel te jong voor een student die bijna aan zijn tweede jaar begon.

Reed wist precies hoe hij onschuldig moest flirten, met jonge meisjes, met oudere vrouwen en iedereen daartussenin. Fooien waren belangrijk en hij had zijn charme naar de gasten toe flink aangescherpt na vier zomers bedienen in een restaurant.

Hij liep zijn tafels langs om te kijken of iemand nog iets wilde – gezinnen, een paar oudere stellen, een aantal dertigers die een afspraakje hadden, dat waarschijnlijk bestond uit een etentje gevolgd door een film. Na die gedachte besloot hij even te gaan informeren of Chaz, de

assistent-bedrijfsleider bij GameStop, zin had om naar de late voorstelling van *The Island* te gaan als hun dienst erop zat.

Hij stopte creditcards in het apparaat – wat flikflooiën met tafel drie had hem een fooi van twintig procent opgeleverd –, dekte tafels en liep de hectische keuken in en uit tot het eindelijk tijd was voor zijn pauze.

‘Dory, ik neem mijn tien minuten nu.’

Het hoofd van de bediening wierp een snelle blik op zijn tafels en knikte vervolgens.

Hij liep de dubbele glazen deuren door en bevond zich prompt in het vrijdagavond-gedruis. Hij overwoog om Chaz een sms’je te sturen en de pauze van tien minuten in de keuken door te brengen, maar hij wilde even het restaurant uit. Bovendien wist hij dat Angie op vrijdagavond in de Fun In The Sun-kiosk werkte, dus kon hij vier of vijf van zijn tien minuten besteden aan veel minder onschuldig geflirt.

Ze had een knipperlichtrelatie, maar volgens zijn laatste informatie was het op dat moment uit. Hij kon een poging bij haar wagen. Misschien hield hij er een date aan over met iemand die net zo’n beroerd rooster had als hij.

Dankzij zijn lange benen bewoog hij zich snel tussen het winkelen-de publiek, door groepen tienermeisjes en de tienerjongens die hen in de gaten hielden. Hij ontweek moeders die kindergagens duwden of peuters in het gareel probeerden te houden, begeleid door de onophoudelijke geestdodende muziek die hij niet langer hoorde.

Hij had een wilde bos zwart haar – dankzij zijn half Italiaanse moeder. Dory zeurde nooit dat hij naar de kapper moest gaan en zijn vader was daar eindelijk mee opgehouden. Zijn ogen, diepliggend en lichtgroen die mooi afstaken tegen zijn olijkleurige huid, klaarden op toen hij Angie in de kiosk zag. Hij vertraagde zijn pas, stak zijn handen heel nonchalant in zijn broekzakken en slenterde naar haar toe. ‘Hoi. Hoe gaat ie?’

Ze glimlachte naar hem en sloeg haar mooie bruine ogen ten hemel. ‘Druk. Iedereen gaat naar het strand, behalve ik.’

‘Of ik.’ Hij leunde op de balie, waarop een uitstalling van zonnebrillen stond, en hoopte dat hij er gelikt uitzag in zijn uniform dat bestond uit een wit overhemd, zwart gilet en zwarte broek. ‘Ik dacht erover om vanavond naar *The Island* te gaan, er is een late voorstelling

om kwart voor elf. Dat is toch bijna hetzelfde als een bezoekje aan het strand? Wil je mee?’

‘O... Ik weet het niet.’ Ze frunnikte aan haar haren, een zomers blond dat goed stond bij het bruine kleurtje dat ze volgens hem te danken had aan de zelfbruiner die ook in een display op de toonbank stond. ‘Ja, die wil ik eigenlijk wel zien.’

Zijn hoop nam toe en Chaz verdween uit zijn gedachten.

‘Een mens moet toch zeker ook wat lol hebben?’

‘Ja, maar... ik had Misty min of meer beloofd dat we na sluitings-tijd samen wat zouden gaan doen.’

En daar was Chaz weer. ‘Dat is prima. Ik wilde Chaz net gaan vragen of hij hem ook wilde zien. We kunnen met z’n allen gaan.’

‘Misschien.’ Ze glimlachte weer naar hem. ‘Ja, misschien wel. Ik zal het haar vragen.’

‘Geweldig. Ik ga even naar Chaz.’ Hij ging wat aan de kant voor een vrouw die geduldig stond te wachten tot haar dochter – weer een meisje van rond de veertien – een half miljoen zonnebrillen had uitgeprobeerd. ‘Sms me maar, wat het ook wordt.’

‘Als ik er nou twee mag...’ begon het meisje, kijkend hoe een metallisch blauw montuur haar stond. ‘... dan heb ik een reserve.’

‘Eentje, Natalie. Dit is je reserve.’

‘Ik zal je sms’en,’ mompelde Angie, waarna ze zich tot haar klanten richtte. ‘Die staat je fantastisch.’

‘Echt waar?’

‘Absoluut,’ hoorde Reed Angie zeggen toen hij wegliep. Hij versnelde zijn pas, want zijn pauze was al bijna voorbij.

In GameStop wemelde het van de gebruikelijke nerds en bovendien waren er veel vaders en moeders met een glazige blik in hun ogen die de jongere nerds probeerden mee te krijgen.

Op de monitoren aan de muren werden previews vertoond van een keur aan games – allemaal in de versie voor onder de achttien. De minder vriendelijke versies waren te zien op individuele laptops – die alleen mochten worden gebruikt als je ID bewees dat je boven de achttien was of als er ouderlijk toezicht bij was.

Hij zag Chaz, de koning der nerds, die een spel uitlegde aan een verward uitzierende vrouw.

‘Als hij graag legerspellen doet, met strategie en verhaalontwikke-

ling, dan zal hij dit leuk vinden.’ Chaz duwde zijn bril met jampotglazen omhoog. ‘Het is pas een paar weken uit.’

‘Het lijkt zo... gewelddadig. Is het wel geschikt voor zijn leeftijd?’

‘Zijn zestiende verjaardag, zei u toch?’ Hij knikte snel naar Reed. ‘En hij speelt de Splinter Cell-serie graag. Als hij daarvan houdt, vindt hij deze geweldig.’

Ze slaakte een zucht. ‘Ach, jongens zullen altijd wel oorlogje willen spelen. Ik neem het.’

‘U kunt afrekenen bij de kassa. Fijn dat u bij GameStop heeft gewinkeld. Ik heb geen tijd, kerel,’ zei hij tegen Reed toen de klant wegliep. ‘Retedruk.’

‘Dertig seconden. Late voorstelling. *The Island*.’

‘Wil ik zien. Klonen, man.’

‘Vet. Angie heeft ook zin, maar ze wil dat Misty meegaat.’

‘O, nou, ik...’

‘Laat me niet zakken, man. Zo dicht ben ik nog niet bij een date met haar in de buurt gekomen.’

‘Ja, maar ik vind Misty een beetje eng. En... moet ik voor haar betalen?’

‘Het is geen date. Ik doe mijn best om dat ervan te maken. Voor mij, niet voor jou. Jij bent mijn rechterhand, en Misty die van Angie. Klonen,’ bracht hij Chaz in herinnering.

‘Oké, denk ik. Jeetje, ik wilde...’

‘Mooi,’ zei Reed voordat Chaz van gedachten kon veranderen. ‘Ik moet rennen. Tot straks.’

Hij snelde de winkel uit. Het ging gebeuren! Een groepsuitje, een geen-date, kon de opmaat vormen voor een een-op-een, laten we lekker chillen-uitje en dat opende de deur tot wat potentiële aanrakingen.

Hij kon wel wat aanraking gebruiken. Maar nu had hij drie minuten om weer bij Manga te komen, anders kreeg hij van Dory op zijn lazer.

Net toen hij begon te rennen hoorde hij iets wat op voetzoekers of een reeks knallende uitlaten leek. Hij moest denken aan de schietspellen in GameStop. Eerder verward dan geschrokken keek hij achterom.

Toen begon het gegil. En hoorde hij een donderend geluid.

Niet achter hem, maar voor hem, besepte hij. Het donderende geluid kwam van tientallen rennende mensen. Hij sprong opzij toen een vrouw langs hem stormde die een wandelwagentje met een huilend kind erin duwde.

Was dat bloed op haar gezicht?

‘Wat...’

Ze rende verder, haar mond geopend in een geluidloze schreeuw.

Achter haar volgde een vloedgolf. Mensen waren op de vlucht, vertrapten gevallen winkeltassen of struikelden erover, en toen er een paar mensen vielen, werden die ook vertrappt.

Een man gleed uit en zijn bril vloog af, die meteen kapot werd getrapt. Reed greep zijn arm beet.

‘Wat gebeurt er?’

‘Hij heeft een wapen. Hij schoot... Hij schoot...’ De man krabbelde overeind en hinkte weg.

Links van Reed renden een paar tienermeisjes huilend en gillend een winkel in.

Hij realiseerde zich dat het geluid – gewerschoten – niet alleen voor hem klonk, maar ook achter hem. Hij dacht aan Chaz, die zich een sprint van een halve minuut achter hem bevond, en zijn collega’s in het restaurant, twee keer zo ver voor hem.

‘Verstop je, man,’ mompelde hij tegen Chaz. ‘Zoek een plek om je te verschuilen.’

En hij rende naar het restaurant.

Er kwam geen eind aan de knallende, ploffende geluiden die nu van alle kanten leken te komen. Glas versplinterde en viel aan scherven, een vrouw met een bebloed been zat ineengedoken onder een bankje en kreunde. Hij hoorde meer kreten – en wat nog erger was: de manier waarop die plotseling ophielden, als een bandje dat werd doorgesneden.

Toen zag hij het kleine jochie in een rode korte broek en een t-shirt met Elmo erop, dat als een dronkenman langs de winkel van Abercrombie & Fitch waggelde.

De etalageruit explodeerde. Mensen stoven uiteen op zoek naar een goed heenkomen, en het kind viel neer, jammerend om zijn moeder.

Aan de andere kant van het winkelcentrum zag hij een schutter – een jongen? – staan lachen terwijl hij vuurde en bleef vuren. Op de

grond schokte het lichaam van een man toen de kogels hem raakten.

Reed tilde het jongetje in het Elmo T-shirt op en nam hem onder een arm als de football waarmee hij nooit goed had leren omgaan.

Het geweervuur, een geluid dat hij nooit zou vergeten, kwam nabij. Van voren en van achteren. Overal.

Hij zou Manga nooit halen, niet met het knulletje. Hij veranderde van richting, puur instinctief, en schoof met een soort glijdende duik de kiosk in.

Angie, het meisje met wie hij vijf minuten eerder had staan flirten, lag uitgestrekt in een plas bloed. Haar mooie bruine ogen starden hem aan terwijl het jochie dat hij onder zijn arm droeg begon te krijsen.

‘O god. O jezus, o god.’

Het schieten hield maar niet op, bleef maar doorgaan.

‘Goed, goed. Alles is goed met jou. Wie ben jij? Ik ben Reed. Hoe heet jij?’

‘Brady. Ik wil mammie.’

‘Goed, Brady, we zullen haar zo gaan zoeken, maar eerst moeten we even heel stil zijn. Brady! Hoeveel jaar ben je?’

‘Zo veel.’ Hij stak vier vingertjes op terwijl er dikke tranen op zijn wangen drupten.

‘Wat ben jij al groot! We moeten heel stil zijn. Er zijn daar slechteriken. Heb je wel eens van slechteriken gehoord?’

Brady knikte met grote ogen van schrik, terwijl er tranen en snot langs zijn gezicht dropen.

‘We moeten stil zijn zodat de slechteriken ons niet vinden. En ik ga de helden bellen. De politie.’ Hij probeerde te voorkomen dat de jongen Angie zag liggen en deed zelf ook zijn best om niet aan haar, en haar dood, te denken.

Hij duwde een van de schuifdeuren voor de bergruimte opzij en rukte voorraden naar buiten. ‘Klim hier maar in, goed? Net alsof we verstoppertje spelen. Ik blijf hier, maar jij moet hier naar binnen gaan terwijl ik de helden bel.’

Hij duwde het jochie erin en pakte zijn telefoon. Toen zag hij pas hoe erg zijn hand beefde.

‘Negen-één-één. Wat is uw noodgeval?’

‘De DownEast Mall,’ begon hij.

‘De politie is onderweg. Bent u in het overdekte winkelcentrum?’

‘Ja. Ik heb een jongetje bij me. Ik heb hem in de voorraadkast van de Fun In The Sun-kiosk gestopt. Angie, het meisje dat achter de toonbank stond. Ze is dood. Ze is dood. Jezus. Er zijn er hier minstens twee die op mensen schieten.’

‘Wat is uw naam?’

‘Reed Quartermaine.’

‘Goed. Reed, voel je je veilig waar je nu bent?’

‘Is dat godverdomme een geintje?’

‘Sorry. Je zit in een kiosk, dus je hebt enige bescherming. Ik raad je aan om te blijven waar je bent, om op die plaats beschutting te zoeken. Is er een kind bij je?’

‘Hij zei dat hij Brady heet. Hij is zijn moeder kwijtgeraakt. Ik weet niet of ze nog...’ Hij keek om en zag dat Brady in de foetushouding lag en met een glazige blik in zijn ogen op zijn duim zoog. ‘Hij verkeert waarschijnlijk, je weet wel... in shock of zo.’

‘Probeer rustig te blijven, Reed, en wees stil. De politie is ter plaatse.’

‘Ze schieten nog steeds. Ze blijven maar schieten. Lachen. Ik hoorde hem lachen.’

‘Wie lachte er, Reed?’

‘Hij stond te schieten, het glas explodeerde, de man op de grond, hij bleef op hem schieten en hij moest lachen. Jezus nog aan toe.’

Hij hoorde geschreeuw – niet het eerdere angstige gegil, maar een soort oorlogskreten. Iets primitiefs en triomfantelijks. En toen meer schoten en daarna...

‘Het is opgehouden. Er wordt niet meer geschoten.’

‘Blijf waar je bent, Reed. Er is hulp onderweg. Blijf waar je bent.’

Hij keek nogmaals omlaag naar het jongetje. De glazige ogen keken hem aan. Het jongetje zei: ‘Mammie.’

‘We gaan haar zo zoeken. De helden komen eraan. Ze komen.’

Dat was het ergste, zou hij later denken. Het wachten in de verstikkende lucht van geweervuur, het luisteren naar het hulpgeroep, het gekreun, het gejammer. En de aanblik van het bloed op zijn schoenen van het meisje dat hij nooit meer naar de film zou meenemen.